

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 232.

Trettende Session.

55de Møde.

Tirsdagen den 10de December Kl. 8 Aften.

(Forsfat.)

Indenrigsministeren (fortf.): Der har været Tale om 20 Hingste, som skulle tages af Landstutteriets Beholdning; men jeg troer ikke, at der er saamange, som kunne arsees for at være skikede til at opretholdes paa denne Maade, da en Deel af dem ere saa gamle, at de alene af denne Grund ere utjenstdygtige; derimod troer jeg, efter hvad jeg har ladet mig sige af sagkyndige Folk, at der ialtsald er 5, som i alle Maader maae ansees for skikede til Udstalning og som sikkert ville blive modtagne med stor Tak paa forskjellige Steder; da Afhændelsen af Landstutteriet jo ikke er nogen Speculationsgag, troer jeg ikke, at man bør regne paa ved Salget af Dyrene at udbringe store Summer, idet man har Lov til at udtage de Individier, som man i alle Maader anseer for gavnlige for Landets Hesteavl for at udstalde dem, og af den ringe Sum, der er opført paa Finantsloven til denne Operation, nemlig kun 500 Rd., vil det sees, at Meningen er at søge dem anbragte ganske paa den Maade, som Forslaget gaaer ud paa, nemlig paa forskjellige Steder rundt omkring i Landet uden Udgift for Staten. Det er en Selvfølge, at man ikke for 2,000 Rd. vil kunne holde 20 Hingste, men Meningen er jo som sagt at søge dem anbragte paa forskellige Steder, og netop de Heste, der have bundet en stor Popularitet i enkelte Egne, vil man søge at faae anbragte hos Folk, hos hvem det maa antages, at de ville blive behandlede godt

og komme Egnen tilgode. Der er ikke Tale om at gjøre Indkjøb til dette Brug, men kun Tale om at holde det aabent for Staten at kunne tilbageholde nogle af de Heste, der ikke behøves paa Stamstutteriet, under Statens Dispositionsret, for at kunne lade dem komme de Egne tilgode, for hvis Hesteavl de maae ansees for bedst tjenlige, og hvor man uden syn-derlig Udgift vil kunne faae dem anbragte. Heller ikke fra dette Standpunkt er det uden Interesse, at de holdes i et Slags Forbindelse med Stamstutteriet, idet man saa der vil have et større Udvalg af Dyr til enkelte Krydsninger. Jeg troer, at den Forbring, der er opstillet med Hensyn til denne Sag i selve Lovudkastet, er af den Art, at den ikke kan vække nogen Betænkelighed, og jeg troer tillige, at man paa denne Maade vil sikke sig, at Stamstutteriet ikke blot giver os den behagelige Bevidsthed at have et Stutteri, om hvilket vi tør vente, at det vil frembringe gode Heste, men som ogsaa er til directe Nytte for Landets Hesteavl i dette Forhold, ordnet saaledes, som det er foreslaaet i Lovudkastet, at det til enhver Tid skal staae i Rigsdagens Magt at nægte Bevillingen til en saadan Anvendelse — hvis man altsaa finder, at Hensigten med denne Foranstaltning ikke er opnaaet, vil Salg kunne indtræde om 1—2 Aar efter. Jeg har saa meget mere troet at burde anføre dette, som den væsentligste Årsag til vort Stutterivæsens Mangelfuldhed jo er den evige Vællen mellem Principerne, og her er ialtsald vedligeholdt en Traad, der vil kunne medføre nogle af de Goder, man i sin Tid satte Priis paa, men som i dette Dødblik har Opinionen imod sig, en Opinion,